

F 88  
1914

კვირა 4 მაისი

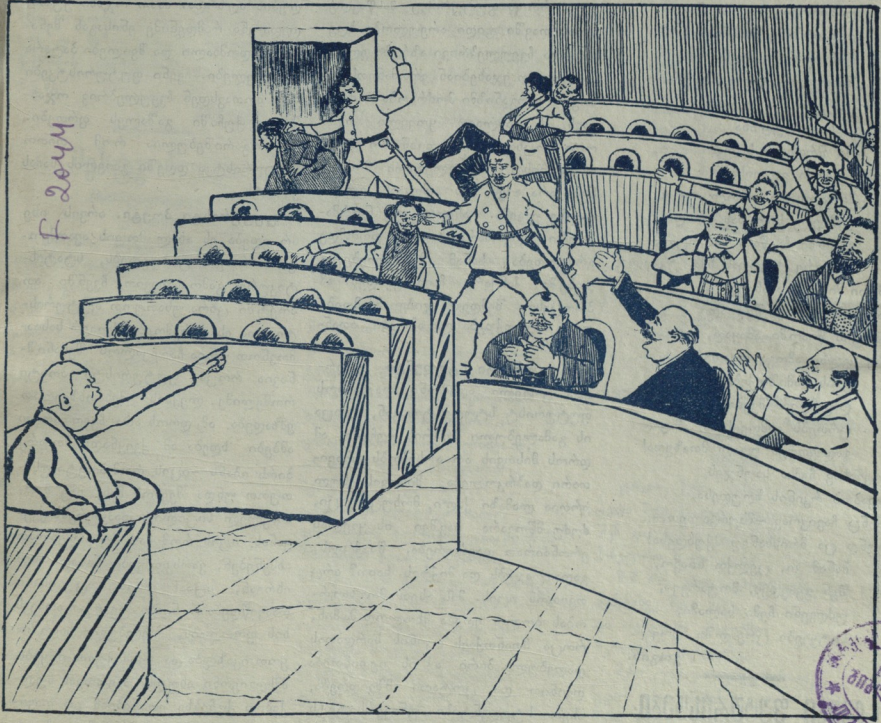
1914

ფასიან კაპ.  
ეროვნული  
გაზეთი

# საბრძანო

№ 15

ოქტომბრის რევოლუციური კურნალი



F 2044



## სახელმწიფო სათათბიროში

თავმჯდომარე. ბატონებო! საეკუო პირებისა-  
გან ვავსწმინდე დარბაზი. შეგიძლიათ თავისუფლათ  
ილაპარაკოთ.

დეპუტატები. ურაა! ვაუმარჯოს თავმჯდო-  
მარეს. (ტაში მარჯვნივ, მარცხნივ ცარიელა სკა-  
მები უსტვენს).

**ენიანს.**

ნიაყო, ცელქო ნიაყო  
მიჯნურო გაზაფხულისა,  
საამო, აღორბინო  
გამზარებელი გულისა!

დაპქროლე, გინავარდე  
გაჰანტე, სევდა, ნალელი,  
შემოუბინე მიდამოს,  
ააშრიადე მთა-ველი.

ტურფა ვარდს მიესალამე  
ჩაპკონე მეგობრულიათა,  
მოპქრიფე ნახი ყვაილი  
შეჭკარი თაიფულიათა.

დაპქროლე ბალისინად,  
გადიარბინე მთა-ბარი,  
მონახე ჩემი მიჯნური  
შავთალო ტურფა ნარანარი.

ეგ თაიფული მას უძლევს  
ნიშანი სიყვარულისა  
და ჩემი წრფელი საღამი  
აღმონანეთი გულისა!

მიუღალერე ობოლ ტყვეს,  
დაპქრე სოა მას გრილა,  
გულში ჩაეწან, ჩაპკონეს,  
უმღერე ტურფას ხმა ტბილა.

იმედ მიეც, გამხვევდეს,  
გაპქრება მარად წვდილი  
და ცის წილიში ამაყად,  
მზე კვლავ ამოვა დაილი!

გზას გამიშუქებს მნათობი,  
დავღლერ შეგების ხმაზედა,  
ფრთებს გამოვისხამ. ამაყად  
გადავფრენ უვალ მთაზედა!

მოგნახავ ჩემსა საუნჯეს,  
გავაპობ რკინის ზღუდესა,  
მიანტ ჩავიკრავ —მზერავლეთ,  
თუნდ ცა მრისხანედ ჰქუხდესა!

მნამ კი, ცელქო ნიაყო,  
შენ გვაედეს, მოუარევი,  
უძღვენი ჩემი საღამი,  
სტყუებო ცრემლში ნარევი.

**გოგია.**

**ჩვენი ფუტურისტები.**

(დახასრული იხ. „მამრიხი“ № 14)

ფუტურისტი მასწავლებელი. სა-  
ზოგადოთ ყოველი ახალი მიმდინა-  
რება პირველად ქალაქში პოე-  
ლობს ნიადაგს და შემდეგ სოფლე-  
ბშიაც გადადის. ამ გვარით ფუტუ-

რიზმიც უმეტესათ გავრცელებულია  
ქალაქის მასწავლებელთა შორის.  
ფუტურისტ მასწავლებელს ხშირათ  
შეხედობთ ქალაქის საშუალო. სას-  
წავლებელში. ანთებული ფარანით  
რომ შებობანდეთ მათ ფუტურო  
თავში და ყველა უნჭულები დაია-  
როთ იქ ვერაფერს იპოვნით. როდე-  
საც შეხედეთ ქუჩაში მოხეტიალე  
პირადლებულ, გარეტანებულ მოს-  
წავლეს დაწმუნებული ბრძანდე-  
ბოლით რომ მას ჰყავს ფუტურისტი  
მასწავლებელი. არის ერთათ ერთი  
დღე, როცა ფუტურისტ მასწავლე-  
ბლის თავში დიდი არეულობა ხდე-  
და, არა ჩვეულებრივი აზრები ელვის  
სისწრაფით იჯახებთან ერთმანეთის და  
მთელი ორგანიზმი მოძრაობაში მოჰ-  
ყავს, ეს გახლავთ ყოველი თვის  
ოცი რიცხვი. ამ სახედისწერა დღეს  
ფუტურისტ მასწავლებელს მოსკე-  
ნება არა აქვს, ის ცმუქავს, გული  
ძალზე უცემს. ასეთი არა ნორმა-  
ლური მდგომარეობა იმ დრომდე  
არ გვხვდება, სანამ მასწავლებელი  
ჯიბელში ქანქარს ჩაილაგებდეს. ამ  
პროცესის შემდეგ ჯიბე მიძიდება  
თავი მსუბუქდება და აზრები იფან-  
ტებიანს.

**ფუტურისტი სტუდენტი.** ღმერ-  
თმა ყოველი აღმინანი დაიფაროს  
ფუტურისტ სტუდენტისაგან, როცა  
ის გამაღებული მოქრის ქუჩაში, ამ  
დროს მისთვის არ არსებობს არავი-  
თარი დაპქროლება, მისთვის სულ  
ერთია ლამაზი ქალი, მოხუცი ცაცი,  
ჭუჭუტ მშოვარა ბავშვი, ის ყველას  
ერთნაირათ დადებერება. წააქცევს,  
გადალაჯებს და მიქრის. საიარ? არც  
თვითონ იცის. მის ასეთ მოკვანურ-  
ობას ბოლო ედება მხოლოდ მაშინ,  
როცა უნათქაეს ლეონის სარდავის  
დაღებული პირი. აქ ის იკლინობდა  
ღვინით და ცოტათი მშვიდდება,  
ასეთი სტუდენტები უნივერსიტეტს  
ქუჩაზე ათავებენ, უბრუნდებიან სამ-  
შობლოს და მათი ფუტურისთა თაგები  
ხშირათ ამშვენებენ ამ სასწავლებლის  
და ან სასამართლოს დარბაზს.

**ფუტურისტი გასათხოვარი ქალი.**  
გასათხოვარი ფუტურისტებით ღლი

რები ვართ ქართველები. მთელი ქვეყ-  
ნაზე არც ერთი ერისა არ შეუძლია  
ამ მხრით ჩვენ წინ დაგვადგას. ფუტუ-  
რისტებს შეხედობთ ყველად, ქუჩა-  
ზე, სასწავლებელში, კულმბო და  
თეატრში. თავზე გობი, ტანზე—  
ფარია, ხელში კეტი და თავში რე-  
ტი. აი ნიშნები ჩვენთვის ფუტუ-  
რისტებისა. გარდა ამისა ჩვეულებრი  
ფუტურისტები ფრიად განსხვავდე-  
ბიან სხვა ერების ფუტურისტები-  
საგან. მათ სულ სხვა საფუძველზე  
დაამყარეს ოჯახი დედა-ენა და შეი-  
ღობის აღზრდა. მათი ოჯახი ქუჩაა,  
დედა-ენა რამდენიმე ენისაგან შენა-  
ხელი დომბალი და შვილები პატარა  
დღეღადლები. ჩვენი ფუტურისტები  
ვერ მოთავსდნენ ჩვეულებრივ ოჯახ-  
ში. და ქუჩაში ვაშალოს ფრთები.  
გამოანგარიშებულია რომ თითო  
ფუტურისტკაცა დღეში ვაიღოს საპას  
ფერსტს.

**ფუტურისტი პოეტი.** არვის ისე  
არ ედება ეს ახალ მოდის ავათიყო-  
ფობა როგორც პოეტებს, სტატის-  
ტიკური გამოკვლევათ ჩვენი ათ  
პოეტში ცხრა უსათოთ ფუტურისტ-  
ტიკა და ეს გარემოება ძლიერ სასი-  
აზროთ უნდა ჩაიოჯლოს. შესანიშ-  
ნავია როცა ფუტურისტი პოეტი  
რომელიმე ლექსის შესახებვლეთ  
ამბები ხდება ამ ქვეყნად: მთავრე  
პირის ბიძან—იცის რომ პოეტი უსა-  
თოთ უნდა შეეხოს მას, მდე მიჰ-  
მიხვდეთ სიტლითი დაპქრებს ქვე-  
ყნას, იცის რომ მას აუცილებლათ  
ახსენებენ, ვარსკლ ვები ნახად თავს  
იხიან, იციან რომ არც ისინი  
დაიკაწლებია. ნიაგი ცელქათ არიგეს  
ხის ფოთლებს, ბულბული საარშე-  
ყოთ იკახებმა და კრიმაქულს იწყებს.  
შევენიერნი ასულინ ჰაეროვან ჩულ-  
ქებით ქაჩებზე ეფინებიან და თავი-  
ანთ პაწაწყნა ფეხებს ნახად აბაქ-  
ნებენ, ელიან ქებათა ქების შესხმას.  
ამ დროს ფუტურისტი პოეტი ოთა-  
ხში ოფელში იწყებება, სახაჯლიათ  
ქმინავს, გახურებულ თავზე ცივ  
ტილოს იდებს. იბადება მუხა, მზად

არის ლექსი. აი დამახასიათებელი თავისებობი ფუტურისტ პოეტისა.

პატივცემული კირილე ლაფონას წერილი აქ თავდება. როგორც მთავარი ფუტურისტი ის ახირებულია იწყებს თავის წერილს და ახირებულია ათავებს, როგორც ხედავთ აქ არც თავია და არც ბოლო.

ყველა ამას ჩემის მხრით შემიძლია დაუმტრო შემიძლია. ზემოდ ჩამოთვლილს გარდა ჩვენში კიდევ არიან ერთგვარი ფუტურისტები, რომლებიც ჯერხალში ათავსებენ ასეთ რამეს, როგორც არის ლაფონას წერილი, და საზოგადოება, რომელიც ამ წერილს კითხულობს ე. ი. თქვენ და მე.

ირეთელი.

მესტევირული

(ჩოხატაურისთვის) ყორანს.

ყორანო, კარგი ხანია, რომ არ დაგიკარავს სტვირია, რამ გაგაჩერა ძმობლო, რომ ზღაგვიწყავეს? პირია? ვინძლო ვაშინებს მუქარა, რაიცა უქვე ხშირია... ნუ გეშინია, გამაგრდ, დეე მოგქამონ ქირია, შენფერი, იაკი ჩვენ დაბას იცოდე მუდამ სქირია.

მაშ დაუქარი ძია ჯან, დადილინე ველათა, ჩამოიარე ბაზარი, როგორც იცოდე ძკლათა!.. დაბას ბოლოდან მოადექ, შეადე ყველგან კარები, პირველ უმდერე ექიმას, რომ აუტრემლეს თვალები.. უთხარ, ხომ იცი ანდაზა, ვილაცს უთქვამს: „დავითო, რაცა მოგივა გენაცვა, ისევე შენის თავითო!“ — მერწუმუნე ხათრიანობით საქმე დაგირჩა წამხდარი „მამულისშვილის“ ნდობითა, სულ აფერია დვთარი!.. სოფლის ფულანთან შეუღლიწეს ხუთასიც შენი ქანქარი...

შენობა მინც აღარ სჩანს სნულთა თავშესაფარი! იმდენ ფულბში მარტოკა სარძიკვლებია გამდგარი... ეხლა რომ „ზემსტვოს“ მიეცით, ნაკვდავი საქმე ამ გვარი რომ გააკეთოს... მარა რა! ვაგილის ასი ზამთარი, არ გაკეთდება... ვითარცა ბათუმში ქართველთა საყდარი!.. აქ, დასჯილი ხარ მარტო შენ, ოფლი გაქვს ბევრი ნაღვარი კეთილს ცდილობდი უთულოდ, საქმე გამოდგა სხვა გვარი, მარა გულს მაიც ნუ იტებ, გახდი ვით კაცი მაგარი, ღმერთი გიშველის... ბევრია მომაკადე ავად გამხდარი... მიხედე იმათ, შეიცებ რაც დაგილუპებს ქანქარი.

მერე შენ ჩემო ყორანო, იპოვე აფთიაქარი, უთხარ, რათ სცემე ილიკოს, ზრდილობა შენი სად არ? (ბენიას რაღას ერჩოდი, მოზავეთ იყო ჩამდგარი)? „პირივიზორი“ — ინტელიგენტი, გვეგონე წამლას ვაქარი, ჩარა სჩანს სხვათაც ვარგისარ მუშტი გეცოდნია მაგარი... ვისაც შამოპკრავ, თურმე ის, არ არის ფეხზე დამდგარი!.. მერე ისევე შენ ჩივი... გამოხვალ ალა-მართალი. ვალახულს შტრაფათა—საცოდავს მირატყეს ხუთი ქანქარი... ხო და, ჩვენ გირჩევთ, აწ მინც, აღარ ქნა საქმე ამ გვარი, თორემ იცოდე მზიან დარს მოპყევება ხოლმე ავლარი, წაჩეულს ვილაც შეგხვებება კვლავ შენზე უფრო მაგარი და ისეთს მოგდებს ფერდებში, რომ წყლად გეჩვენოს მთა-ბარი... მერე დაეჯიტი ნაცარში და დაიგლიჯე ფაფარი.

წავილა.

შუქი მთვარის აღთქმულ მზარის დავინახე, დავიძახე: „ნიშნია წმინდა გრძნობის!“ ავიხედე, მესს შეგებდე; გამეცინა და ჩემს წინა ნათლის სვეტი დადგა ძმობის; — მიტრიოლდა, აშრიოლდა მომხობლავი უთვალავი ერთობის და ძმობის დროშა! სიყვარული სიხარული ზედ ეწვრა: „ბედის წერა მომავლის მოაქვს დროსა;

შეეგებეთ და შეიტკბეთ ჩაგრულლებო ჩემო ძმებო, დრო დაიდა დაგიღვებათ! წინ დენინდლო, შრომის შვილნო, უტყუესი ბედის წესი; ბედის კარებს მოვადგებათ!“

გ. აბრამიძე.

მარდს.

ვარდო, შენსა გაშლას ველო, ველო სუღით ველო გუღით. შენ გავაჩნებ ვოველ წამში, სანქტარო სიყვარულით. მაშ რას ვღათა? კარდასჯე, დამახსნე შენი სხე, და თუ ვეღარ გადგურსო შენთაყაზზე სივარდასზე. შენი ტურფათ გაფურცნითა, გულს აძედა ჩამსხე. ჩემო კარგო, ერთხელ კადგე შენი ვარ თქო დამსახე. და მერმედ კა—თუ ვინდ მოგვედე, გულს დამსინ შე მსხეილი ოაღოდ ერთხელ კიდევ შექმნა, ჩავრული შენის მოთახიდა.

6. ჯიხიშვილი.



**მუძარა.**

რათ არ მძაღვეთ ბეურ ღაღას  
სულ რომ უნობთ ჩემს მამულში?!  
ხომ ხედავთ ჩემს მხეცურ ძაღს  
რეუღას და სინდისს ვეიდი ფულში.  
ესოფს ქონდეს ჩემი რასხვა  
ვერ გაჭურდა ბაწარს ვულში,  
მეტრემ იცის კარგი წიწვა  
უნდა ამას ვაძლევ ხელში.

სოსოს ვზირდი არ მსუვედი  
ვერ არის მსხვილ მავანია  
განა რუღათ მოფიქვედი?  
შე გახლაგარ დადანია.  
თუმც არ შევს დღეს მფარეულად  
მეკობარია ზაკუსოვი,  
მაგრამ თქვენდა დამხრნობულად  
შე მომხმარეს ბეფრს ვიშოვი.

**გარგანა.**

მაშ დახუტეთ, გენცვალე,  
ისევ თვალბნობო,  
თორემ ისე, ხომ კი იცი,  
არ მეყვარებო.  
დაიძინეთ, ნანას გმღერს  
ხაზენებო,  
ქიათურის მოქალაქე  
მთელი ვაჭრებო:  
ვლადიმერი კუჭავა და  
გაჩეილაძეო,  
ძმები ქაცარავები და  
მარკოზ ფხალაძეო,  
წერეთელი და ვლადიმერ  
შალამბერაძეო,  
ბანდუროვთ კომპანია  
მასთან ფერაძეო,  
კობრეიძე ილიაიონ,  
ლადო გორგაძეო,  
პლატონი და ემელიონ,  
პავლე ლომაძეო,  
კურტოვი და მშვიდლობაძე,  
ჭყვეთ რაქდენიო...  
(ყველა როგორ ჩამოეთვალო,  
არინ ბეგენიო).

**ნანინა.**

(ქიათურელ ხაზენების ნოტრებისადმი)  
იავნანინა, ნოტრებო,  
ქიათურისაო.  
თქვენ სხვა ნოტრებს არა ვაგებართ,  
ხართ სხვა ჯგურისაო!  
დაიძინეთ, გენცვალოს  
ხაზენებო,  
მათი ურჩი ნურასოდეს  
ნუ შეიქნებო.  
რამ შეგაკრთო, გენცვალე,  
რა დაგმართათაო,

იქნებ დრომა მოაწია  
ემქსმა საათოაო?  
და ჩაგესმათ ყურში ხში  
წყვეულ საყვირისო—  
დროა სავაჭრო დაჭკეტოთ,  
„სტრაფი“ გიყვირისო?...  
ნუ იწუხებ თავს მაგისტვის,  
ნუ იშმუშნებო.  
თქვენ ხომ „ბუნტოვჩიკი“ არ ხართ,  
ურჩი მუშებო!  
დარაბები შემოვხუროთ  
შესახედავათო...  
და შიგნით კი კვლავ ვივაჭროთ,  
მულამ ერთ თავითო.

თუმცა აქა გამოხატულა ერთი შეადგენსო: ვალუესტოვი, მაგრამ იგი ვერას დაგვაკლებსო.

იგი ნანა... რამ შეგვკრთო, რა მოგელანდაო? იქნებ აზრი დსაცენების თუ დაგებადო? აბსურდია, თავს მოგველეთ, ნუ დაიჯერებთო! თორემ ამით ვერაფერ კარგს, თქვენ ვერ იგებთო. დღე და ღამე, ჩვენს კარგს, თავზე გვევლებითო: აღრე დილით შვა ღამემდინ ხომ არ გშორდებითო. მაშ გულ მშვიდათ დაიძინეთ, იყავ კეთილიო; თქვენი ბატონ ხაზეინის მონა მორჩილიო! დაიჯერეთ, რაც ჩვენ გითხრათ, ჩვენი გესმოდეთო, და განაგრძეთ ისევ ძილი, თავს შემოგვევლებთო! მაშ იძინეთ, ნანას გიმღერს ხაზეინებო, ჭიათურის მოქალაქე, მთელი ვაჭრებო.

Bitter.

### ახალი ამბები.

◆ მტად სასიამოვნო ამბავს გვატყობინებენ ქუთაისიდან! დღემდე მიძინებული მოსწავდე ახალგაზღვრობა გამოგზობსულა და ველური გამოსვლები უკვე დაუწყია. პირვლად თავი ისახელეს 3. გელეიქილის დეტკიავე ქალაქის თეატრში. ქუჩებში ბოლოკებით შეიარაღებულები დადიან.

◆ ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების გამგეობას შეუკვეთია ორმოცი თბილი საბანი და ლეები და ამდენიმე ხალიშ-შუთაბი. შეკვეთილ ნივთებს რამდენიმე დღის შემდეგ დაურიგებს მდივანი ვ. ბურჯანაძე საგამომცემლო, სასკოლო და სხვა კომისიების წევრებს.



ილია. რა გინდა ჩემს ზურგზე გშმაკვან?!? ეშმაკი. სკადაოსკენ გზა გაფუჭებულს და ისევე სამტრედიას ჰრომონი ზოკაოსკენ“ გაგადრეიანებ. ჩემს მასწავლებლობაშიდის ბეჭეა ეკადაა.

ჭაუბოლოლი.

◆ კვირას 27 აპრილს სახალხო სახლში ქართულ წარმოდგენაზე უბედურება დატრიალდა. ენა ილრძო სცენის მოყვარემ ს. რომანიშვილმა. ის საავთმყოფოში გააქაქნეს. ეხლა უკეთობა ეტყობა.

◆ ამ ერთი კვირის წინათ ქალაქში დიაკრგა გორელი თავადიშვილი. მთელი კვირის განმავლობაში ეცახარებით ეძებდენ, მაგრამ ვერსად ვერ აღმოაჩინენ. მხოლოთ გულში იზოვეს ის ახალი კლუბის ქალადლის სათამაშო ოთახში დაძინებული. როგორც გამოიჩვენა თავადიშვილს ბანკში გორიდან მამული მიეტანა და ბანკიდან კიდევ

კლუბისკენ გადასულიყო და ფული გადაეტანა. თავადიშვილი უჩოხოთ წაიყვანეს სოფელში.

### გურული სცენა

გიორგობა.

ღმერთი დააქვეს მის ოჯახს ვინცხამ აგი დღეობა მიეგონა. რავარც იყო ვიწონე აღგილო, ჯამაგირს ძაან დიდს არ ვიღებდი, მარა გამოსარჩენი ქე მქონდა გვარიანი, ქალაქში თავს ვინახავდი და შვედ-რვა მანათს თვეში დედ-მამას უგზავნიდი. მუაწია, ბატონო გიორგობა თუ არა და ჰირი და ბიუო, წერილი წერილზე მომ-

მხატვრობა აკადემიის ცენტრშია

ლოდა სოფლიდან, ამა შეილო არ შეგვარცხებინო, გორგობას ცაი და ქვეყანა ჩვენსას იქნებინ, ერთი ხელი კობტა რუსული ტანსამოსი გვიწყვე, ერთი კი გიტარა იყიდ, ღვინო აქოურნი არ ვარგა იქიდან გამოავხანე, ვოტკა აქენე ძვირია იქინე იყიდ, ვოგოს ერთი საკაბე უყიდ, რა ექნა ახლა: არ წვევიდ ხომ მომეჭრა თავი, წვევიდ და ცარიელი რაფერ ჩვეიდე; ერთი ხუთი თუმანი ქე მქონდა თავ-მოყრილი, ამდენი კიდემ ვისესხე ერთი თვის ჯამაგირი წინ-წინ გამოურთვი ხაზინის, ვეილ ორი კვირის „ოტპუსკი“ ვიციდე ყორიფელი და გამივეწყვე ლამაზთ და წიველი სოფელში.

გორგობა დღეს გვევიდ მკლესიაზე, შემომესია ცაი და ქვეყანა: ნათესავი და მეზობელი, მტერი და მოყვარე, დამიწყეს კოცნა, ქება-დიდება. აწი, დატრილდა მამა ჩემი და ვინც შეხვდა ყველი დაბაიჯა, მიქნით წყალობა მეცთ პატივი და დღეს სადილათ შინ წამყევითო. წვევიდ შინ მოკვინდა ლიანდო და სკამები რომ აღარ ავვითავდა ფიქრები წუშობატთ, შეიქნა ქიფი სიმღერა და ცეკვა-თამაში, არ გასულა დიდი ხანი ეირია მონასტერი იმისთანე თქვენს მტერს რაც იქინე მოხთა: ორი გადაზარული შივდავა ერთი მოორეს ღვინის საში, იმას იგი მიგებნარა აშას იგი გამოედავა გვიყო კამპანია ორ პარტიათ და დაუშინეს ერთმანეთს, შეიქნა ბოთლების და ქიქების რიხინ-რიხინი, დაამტრის და დაშხვრის იქოურობა, ბაბას თავი გუტებს, დედას კლავი ჩამოვადიტს მე ცხვირი მომტებს, გიტარა გამოტებს, ოჯახი დამიქციეს და მოორე დღეს ყუბი მომიქციეს: რად გინდოდა ბიძა იმდონი სტუმარი თუ მასინძლობა არ შეგვძლოვო. აწი იმ ოჯახ-ამოსაფუგავებს ისე დიეტერიათ ყორიფელი, რომ მეორე დღეს პაწე ხარხოის წვენი იყო დარჩენილი იმის ქამა გვინდოდა პურქელი რომ ვეფერი ვიშონეთ შამივესიეთ ქვას თათრებსავით და

ისე დღუწყეთ ქამა. იგი რა სათქმელი მარა, ჩემი აბრეშუმის „გალუსტიკი“ ჩხუბში მომავლიჯა თურმე ვნცხამ, ენაბა ლექვს წიღო და სახლის უკან ვნახე დაღუქლი. ასე სამარცხენოთ გათავდა ჩვენსას გორგობა. ახლა ფიცი მაქ დადებული გიორგობა დღეს არე კას არ ვესტუმრები და თუ ვინმე ენახე ჩემსას მოსული, ვეილებ ტუქს და იმდენს უბნიკებ წელზე, რომ მის გადასულს მიეწიოს.

რ. ჯიბილ.



ტელეფონი.

— ცენტრალი? ცენტრალი ხარ? თუ გიყვარდე ამა ვადაბაში სიკოიასთან. ნომერი? ორას ოთხმოცი. ჰე, რა ქენი? გმადლობთ, ღმერთმა სამაფიერო პატივისცემა ვადაბახდევინოს.

— ბატონო! ვინ ხარ? სიკოიე ხარ? ა? მატრონი? ვინ მატრონი, ვენაცვალე, დავდენ სწორეთა! ჩემო მატრონე, იზვიენიას მოვიტხოვ რომ ვერ ვიკნობ. გთხოვ მიცნობდეთ გერმანე კუაბტაქი. რა ვაცინებს? ვასაცინარი გვარი მაქ? იმე! რავე გვაკარება, ჩვენ კუთხეში პირველი გლეხი ვარ. ძალიან გულის მოსულა ვიცი და თუ ხათრი გაქ ნუ ამიგდებ. ერთი ეს მთხარი თუ გიყვარდე ვინ

ვადავება მე და შენ? სიკოიე მინდა პოვარი და მატრონე ჩემო შენ კი ვამიხი. სიკოიას ხაზინთან ხარ? კუბარქ? უი, შენ კი ვაგისკნა მიწა. მე ვინცა ქალბატონი გვიონე თვარა ამდენ ხანს ცხრაჯერ ვაკოცებდი. მატრონე, ჩემო, თუ ხათრი გაქვს მოათრიე ერთი მაგ ტრუბასთან სიკოიე. პროვიზიის საყიდალათ წაიღო? იმე! ამდენხანს პროვიზიას ყიდულობს? ახლა სადილის ქამის დროა და პროვიზია არ მოუტანია? შეიდა საათზე სადილობთ? ვი თქვენ დღეს, რავე გამოგიმგულეთათ ხუტკელი. მოვდა? ამა დღეზე თუ ხათრი გაქროგორ ქმინავ ბიჭო? დაილაღე? რავე ხარ, ჩემო სიკო როგორ ცხვირობ. კარგათ, რა მიჭირს. ნეტაი შენ მატრონე ქე გყოლია გვერდზე მოგდებული და რა ვიჭირს. კი გოგოა ეტყობა. ერთი ორი ქე ვაკოცე აქედან. ყურებზე ხახვი არ დამაჭრა, ამა სულ შენ უნდა კოცნი? სიკო თრიატში აღარ დიხარებ? კვირას „სვეტზე“ იყვი? აღარ მოგწყინდა ბიჭო ავი „სვეტი“ და ეშმაკების ქუიელი? მე ნაროდნი დომში ვიყვი კვირას და სწორე ვითხარა ძალიან სასიამოვნო პრედეტაულენიე იყო. ერთი ამავეი ძალიან გამიკვირდა კაკო. არტისტებს პირში ლუქმა ქონდა და ისე თამაშობდენ. ერთი დაბალი არტისტი რომ არის ხუმარა, ნაშეტარი დიდი ლუქმა ჩავლა პირში და სულ ვეღარ იღებდა ხმას. ხან გაჩერდებოდა დაიწყებდა ლექვას და აღარ გაათავებდა. მე არ გამიგონია პრედეტაულენის დროს ქამა.

ხალხი აშობდა ლორები არ იციან და იმიტომ ააქეთ ლუქმა პირში. დაბალ არტისტს ისე დიება ენა, რომ მგონია წვერი მოიჭებდა და სააპერაკოთ ვეიხადა საქვე. ისე კი ძალიანს ხვანცარიკობდა, მარა რა გამევიდა. კი არტისტი და რა დამებარა იმ დამეს ვერ გამივიდა. დიდ თიარტში კი იყო? კაკო „სვეტი“ სხვა არის, თუ ვინდა სულ გაიტენონ პირი ლუქით არტისტებმა მიინც ძალიან სასიამოვნო სანა-

ხავია. ა? სიკო ბიკო? მატრონე სიკოე სად არის? დაუძახეს? ბიკო, სალაპარაკო მქონდა და რამ გააქცია? აბა, ჩემო მატრონე, გაკოცებ და ჩამოვიდე შენი ტრუბა, მინდა ახლა სხვას დევლაბარაკო. რა გაჯავრებს? ღმერთმანი არ მკალია, იზვირთე პოკალუსტა.

კეა, ფოტალიონის კაცარა, თეთრი ჩიხის ნაგლეგი, უჟაკარლო პოლიციელის ქული და სხვა და სხვა დაზიანებული ნივთები, მათ შორის კასირის გასაღები, რომელიც საგრძნობლად დაეყელია.

**იქიდანვე.** ადილობრიე კლუბს სუი ამოსდის.

ბირიფი.

მაშინდელი.

### გამოხსნა

უძღვანე გ-ჩხ

ერევის მოედანზეა ძველ მაღაზია დილა, კაცი სქელი და მაღალი გაიძევა და ფლიდა.

იქვე ჰყავს კიდევ ერთი ძმა მისივე ძმა და ხილა, ურფოს მძაავით იმისაც ბევრი ცოდვები ჰქილა.

ნოქრებს ჯამაგირს უკლებენ ეხლა ასეა მოდაო, ნუ ფურობთ მომატებებს ის დრო წავიდა მოკვდაო.

ხომ ხედავთ სახლში ბევრი მყავს შვილები,—აგრე დებოა, მე კი ავით ვარ, სიმსუქნე გულზე მაწევბა ვკვდებო. იმათაც უნდა ჭამა, სმა, ჩაცმა, დახურვა „მოდაო“ და ჯამაგირის მოკლებაც სწორით ამსთვის მოხდაო.

თუ ვინმეს არ გასურს დარჩენა მიბრძვლით ქუჩა დღია, თქვენი ცოლი და შვილები ყველა ფეხებზე მკილია.

ჯერ დაითხოვეს ცაკანა მას მიაცოლეს სხეებითა, მკითხველი მარათალს ვიამბობ ღმერთმანი არა ვსცდებო.

ზენათობა.

### დეკემბი.

**ველისციხე.** ახლად ჩამოსულ ცირკის ქალების ეშხის ზღვაში ბანაობის დროს, უბედურება შეემთხვათ ადილობრიე „ღონქუაენს“. დამხრჩველთა რიცხვი გამოურკვევილია, „წყალმა“ გამოირყა: ზინგერის კნი-

**ს. ზნაქია** (კვირისთავი).  
სარიბოა ახლად დაწესდა მოგვიღონ წვეულებითა, ჩვენსას მუქთად გამოთრობას მუღამ დაწვეულებითა, ლოთობაში გავატაროთ ბედნიერი დღე დილით: სულ ყანწებით ვვლურჯოთ ღვიწო ნავალები ნაყილით.

(აბესლათაიანის სააგენტო)

**ოზურგეთი.** ცნობილი ღირსი მამა დავითი სიხარულის ნერწყვებს ყლავებს, თუ დეკანოზ არსენის აღდგომა გადაიყვანეს მახარამე ხუციასი კი არა, ვერც სხვები გადაიძრება გაუწარმალელებოთ. დეკანოზმა მისი მღვდლები თითო-თითოთ დღე-ში რვა-ჯერ რომ გალობოს, უჟანას-კნეღმა ამის შესახებ ენა ვერ უნდა დასძრასო. დეკანოზი რის დეკანოზია, თუ ამის უფლება არ ექნებაო.

(ბარაკაიანის სააგენტო)

**ლანჩხუთი.** კვირას მოხდა შემდეგი სენსაციური ამბავი: დიდის რახარუხის შემდეგ საძაველ მოხთენილთა ზეცაში აფრინდა „ლახტის“ თანამშრომლის სათაელის ქეკუა და შემდეგ აღარ დაბრუნებულა. საქმენელთა გამოუღდა ქარზედ გადაშვადარი კორესპონდენტი სკოკი და არც ის სანას, რომლის გამო ნათესავები სთხოვერ—ან აქ დაუბრუნონ, ან ცარიელი თავი მანდ წაიღონ და ლახტელებმა მოიხმარონ\*).

**იქიდანვე.** კვირას წარმოდგენის გათავების შემდეგ სცენაზე იმერტის კულეტეები ვიიუის ხმაზე, სადაც შეგნენ ლანჩხუთის ქუჩებში მოხეტიალე ახალგაზრდებს, რომლის გამო უნებურთ ბ-ს სკოკის და მათ ამხანაგებს ყანყარატოდ აღმოხიათ საამური ყროყინი—პროტესტის ნიშნათ, რომლითაც შეაწყვეტინეს მომღერლებს.

\*) სათაელის ჩვენ ქვეა არ მოგვეწონა და მიღმად გადავიყენეთ კორესპონდენტობიდან, თორემ ცარიელ თავს ჩვენც კი მოვიხმართ, გამოგვიგზავნენ ნავის გოღურათ გამოგვადგება.

მათარხოსანი,

ინდოურები ქათმები მაშინ გავფლიტოთ ყველაო ჩვენცა და ჩვენმა სტუმრებმაც ვიძახათ „ღელა დელოა.“ რომელსაც ფული არ გვექნეს ავილოთ სადმე ვაილიო ვაი მის დღესა ვინც ჩვენში არ იქნეს იმ დღეს მთერალიო. ვავირაგებდით ყანებსა მივაციდიდეთ ტყესაო რაც გვექნეს სულ ერთად მოვსაზობდით იმ ბედნიერსა დღესაო. დაფხოლოთ ხარი და ძროხა დავსცალიათ ქურ-გუდებით მერმე მოვსდგეთ და ერთმანეთს დაუხეტოთ „ღუდლებო“ დავატრალით ხანჯლები კეტები-ჯოხი-რკინაო ის ჩვენი კარგი სტუმრები ურშით გავგზანოთ შინაო. ასეთი საქმენი გვიყვარს მასში გვაქნეს ხსნა და შეველოა სველა კულტურა შეგება შორის იყოს ჩვენგან ყველა!

კვახაძე.

### შარბაღ.

მინდა ავობრობულ მომივიდა მადა მუხავი მოვხმარე შევეყიოთ შარბაღ.

გარეული ცხოველია და ზეული მისი კმარა, რომა შიშად გარდაიქცეს თხის გოგი და ცხვრისა ფარა. ჩემს მტერს შეხვდა— დამწყვევარს იმისი ხრო სადმე თვარა... ხეზედ თუ ვერ გაასწარა— გადარჩენა არ მრწამს, არა. აბრუნებთ თქვენ მის სახელს და როს წოდებთ ბრუნვას ნახავთ, მოაშორებთ პირველ ასოს, სხვის კი თქვენი თინ შეინახავთ

